

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.520 van 17 december 2003
in de zaak A. 126.087/XIV-11.479.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 13 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 juli 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, heeft op 29 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4°.

1.2. Op 5 december 2000 stelt het secretariaat van de Commissie voor regularisatie vast dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is, en zendt de aanvraag met een negatief advies voor beslissing over aan de Minister van Binnenlandse Zaken.

1.3. Uit de stukken van het administratief dossier dient te worden afgeleid dat aan verzoeker bij schrijven van 22 november 2001 de mogelijkheid wordt geboden om binnen een termijn van drie dagen vanaf de kennisgeving van het advies van het secretariaat zijn standpunt uiteen te zetten van de Minister. Verzoeker doet dit bij schrijven van zijn raadsman van 4 december 2001.

1.4. Verzoeker is door de Commissie op 21 februari 2002, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. De Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 11 maart 2002 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

“XXX

Uit het advies van het onderzoekssecretariaat en de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag tijdig werd ingediend.

De aanvrager brengt een fotokopie van zijn identiteitskaart bij.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2, 4°, van de regularisatiewet.

Het secretariaat van de Commissie verleende op 5 december 2000 een negatief advies, stellende dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is.

Bij aangetekende brief van 4 december 2001 van advocaat B. Vrijens wordt dit advies betwist.

Betrokkene heeft op 22 juni 1998 asiel gevraagd. De onontvankelijkheid van zijn aanvraag werd na dringend beroep bevestigd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 1998.

De aanvraag voldoet niet aan de formele vereiste van artikel 9, 9°, van de regularisatiewet: betrokkene kan op het ogenblik van de aanvraag geen aanwezigheid in België van zes jaar noch een relevant wettig verblijf doen gelden en kan ook geen schriftelijke verklaring bijbrengen waaruit blijkt dat hij in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten.”.

1.7. Op 16 april 2002 richt verzoekers raadsman een schrijven aan de Minister van Binnenlandse Zaken.

1.8. Op 10 juli 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen. Bij een schrijven van 10 juli 2002 wordt aan de Burgemeester van de stad G. gevraagd deze beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen. Dit is de bestreden beslissing:

“De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te G., op 29/01/2000 en dat het nummer 90002000012900890 draagt. Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.”.

1.9. Aan verzoeker wordt op 19 juli 2002 een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ter kennis gebracht.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“1. Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991); van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); van het artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekers raadsman dd. 15 april 2002 de Minister van Binnenlandse Zaken een aangetekend schrijven liet geworden waarin een aantal opmerkingen aangaande het advies van de Commissie van Regularisatie dd. 11.03.2002 werden uiteengezet en bijkomende bewijsstukken werden toegevoegd (cf. stuk 4).

Dat de bestreden beslissing dd. 10.07.2002 niet afdoende werd gemotiveerd daar met het schrijven dd. 12 april 2002 van verzoekers raadsman, waarin opmerkingen aangaande het door de Commissie voor Regularisatie verleende advies werden geformuleerd en

bewijzen (cf. stuk 4, bewijzen aangaande verzoekers integratie, regularisatie broer en opgerichte vennootschap), geen voldoende rekening werd gehouden.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, zelfs geen gewag maakt van het aangetekend schrijven van verzoekers raadsman, laat staan dat de er geformuleerde opmerkingen aangaande het advies werden weerlegd.

Dat derhalve de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, niet afdoende werd gemotiveerd wanneer deze nalaat rekening te houden met de opmerkingen van verzoeker in het schrijven dd. 15.04.2002 en te motiveren waarom deze niet konden worden weerhouden.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op grond van het artikel 2,4° van de Regularisatiewet.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn negatieve beslissing dd. 10.07.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, verwijst naar het artikel 9,9° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat het artikel 9,9° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk stelt dat de vreemdeling die zich beroept op artikel 2, 4° van dezelfde wet van 22 december 1999 dient aan te tonen dat zijn of haar aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat verzoeker wettig in België verbleven heeft en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten.

Dat uit voormeld wetsartikel blijkt dat niet cumulatief, zowel aan de tijdvereiste, als aan het wettig verblijf, als aan het niet verkregen hebben van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden voldaan.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in zijn beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, dd. 9.04.2002, stelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste van het artikel 9,9° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat verzoeker verwijst naar de opmerking geformuleer(d) in het schrijven van verzoekers raadsman dd. 15.04.2002 waarin gesteld wordt dat aan de vereiste van 5 of 6 jaar verblijf niet persé moet zijn voldaan gezien de rechtspraak en de parlementaire voorbereidingen.

Dat immers uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk blijkt zelfs dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden: 'Voor de aanvragers die door hun verblijfsduur tussen de eerste en de vierde categorie vallen, zal hun situatie met voldoende soepelheid worden beoordeeld om ernstig onrechtvaardige situaties te vermijden...' (cf. Parl. St. Kamer, 234/005, p. 13, stuk 5). Bovendien dient te worden rekening gehouden met de 'concrete toestand van de vreemdelingen en dient de humanitaire redenen geval per geval te worden beoordeeld' (cf. Parl. St. Kamer, 234/001, p. 8 en 12, stuk 6).

Dat derhalve de bestreden beslissing, welke verzoekers regularisatieaanvraag afwijst, niet afdoende gemotiveerd is.

Dat tenslotte de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, nalaat aangaande door verzoeker neergelegde bewijsstukken neergelegd bij zijn regularisatieaanvraag dd. 29.01.2000 en in zijn schrijven dd. 15.04.2002 grondig te motiveren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire redenen kan laten gelden en duurzame sociale bindingen in België heeft ontwikkeld (artikel 2,4° van de wet van 22 december 1999).

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting schendt

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door geen grondige toetsing door te voeren van de bewijsstukken van verzoeker, aangaande zijn duurzaam verblijf in België, aan het art. 2,4° van de Regularisatiewet. Dat geenszins kan vastgesteld worden dan verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 11.03.2002 overneemt en volgt, bij de behandeling van verzoekers regularisatieaanvraag enige soepelheid aan de dag legde en rekening hield met de concrete toestand van verzoeker, namelijk zijn verblijf in België waar hij de nodige inspanningen doet om zich te integreren en te overleven, zijn onmogelijkheid naar XXX terug te keren, een land waar de rechten van de K. bevolking nog steeds geschonden worden, zijn in België wonende broers en zijn vennootschap in België.”;

2.1.2.1. Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken deze is die is weergegeven sub 1.8. en niet de kennisgevingsbrief aan de advocaat; dat uit de beslissing sub 1.8. blijkt dat de Minister de overwegingen van het in bijlage gevoegde advies onderschrijft en als de zijne overneemt; dat verzoeker niet betwist dat hij kennis heeft gekregen van die beslissing;

2.1.2.2. Overwegende dat verzoeker in essentie betoogt dat de Minister van Binnenlandse Zaken de motiveringsplicht en artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 heeft geschonden, alsook een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar de door zijn raadsman, naar aanleiding van het negatief advies van de Commissie voor regularisatie, aan de Minister toegestuurde brief met bijkomende stukken; dat verzoeker naar de voornoemde brief verwijst, waarin hij tracht de overwegingen van het advies te weerleggen in verband met de toepassing van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999, en naar de parlementaire voorbereidingen in dit verband; dat hij bij zijn brief stukken toevoegde, waaronder een aantal getuigenverklaringen en documenten met betrekking tot zijn aandeel in een vennootschap, die als bewijs dienen “dat verzoeker humanitaire redenen kan laten gelden en duurzame sociale bindingen in België heeft ontwikkeld”; dat verder verzoeker eraan toevoegde dat zijn broer, S., werd geregulariseerd in toepassing van de wet van 22 december 1999;

2.1.2.3. Overwegende dat, om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999, uit de samenlezing van de artikelen 2, 4° en 9, 9° van deze wet blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9° van voornoemde wet, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie; dat het om cumulatieve voorwaarden gaat zodat de omstandigheid dat aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, volstaat om vast te stellen dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van dit criterium; dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarin de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie worden

onderschreven en overgenomen, gesteund is op de overweging dat verzoeker aan geen van de voorwaarden voldoet van artikel 9, 9°: verzoeker “kan op het ogenblik van zijn aanvraag geen aanwezigheid van zes jaar noch een relevant wettig verblijf doen gelden en kan ook geen schriftelijke verklaring bijbrengen waaruit blijkt dat hij in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten”; dat dient te worden vastgesteld dat uit de lezing van de bij brief gevoegde bijkomende stukken geen gegevens blijken die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de Commissie, en dus ook van de Minister; dat overigens verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij de bijgevoegde stukken niet kon neerleggen in de loop van de procedure voor de Commissie voor regularisatie; dat, gelet op de hiervoor gegeven draagwijdte van artikel 2, 4°, noch de Commissie noch de Minister diende na te gaan of verzoeker humanitaire redenen kan laten gelden en duurzame sociale bindingen in België heeft ontwikkeld; dat bijgevolg de Minister niet formeel diende te motiveren waarom de algemene kritiek op het advies, zoals geuit in de brief van verzoekers raadsman, en de door verzoeker overlegde stukken niet op hun merites ex artikel 2, 4° werden getoetst; dat de Minister zijn beslissing op goede gronden heeft gemotiveerd door daarin te vermelden dat hij de overwegingen, vervat in het advies van de Commissie voor regularisatie, onderschrijft en overneemt; dat aan de Minister evenmin een manifeste beoordelingsfout kan worden verweten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“2. Tweede middel: Schending van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat verzoeker sedert 1998 in België verblijft.

Dat verzoeker te G. tot voor kort aan de S.straat 144 samenwoonde met zijn broer S., aan wie regularisatie in het kader van (van) de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk werd verleend en die dd. 15.02.2002 in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister (cf. stuk 2), met zijn broer K. en met zijn broer E., van wie de asielprocedure in België nog steeds hangende is (Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen).

Dat verzoeker per gewone post kennis kreeg van de negatieve beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 10.07.2002 aangaande zijn regularisatieaanvraag (cf. stuk 1) waardoor hem het bevel zal worden gegeven het land te verlaten.

Dat dient vastgesteld te worden dat de ministeriële beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in strijd is met het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en met het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

‘1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen’.

‘hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz... te beschermen door een maatregel van

verwijdering uit het land, opweegt tegen het door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgd gezins- en familieleven’.

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het privé- en familieleven van de betrokken vreemdelingen zijn broer.

Dat die belangenafweging voor het geval van verzoeker niet is gebeurd, en dat het belang van de Staat bij een verwijdering uiterst miniem is in vergelijking met de schade die aan verzoeker en zijn broer in België wordt berokkend.

Dat de beslissing nalaat te vermelden welk wettig doel zoals bedoeld in lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. het nastreefde en toe te lichten in hoeverre deze inmenging evenredig was met dit doel.

Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en met het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht zijn tussen de verschillende belangen.

Dat het begrip ‘familie’ in het art. 8 E.V.R.M. ruim dient geïnterpreteerd te worden. Dat het Europees Hof voor de rechten van de mens reeds stelde dat ‘les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les affectifs normaux’.

Dat verzoeker te G. tot voor kort samenwoonde met zijn broers (cf. infra).

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker - die een recht op verblijf in België definitief wordt geweigerd - voor een onbepaalde duur zal gescheiden worden van zijn broers met wie hij een duurzame relatie heeft en met wie hij te G. samenwoonde, waardoor zij emotionele, psychische en financiële schade lijden.

Dat derhalve deze gevolgen in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 E.V.R.M. Dat in geen enkel geval door verweerder het recht op een privé- en familieleven gerespecteerd wordt.

Dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het art. 8 van het E.V.R.M.

Dat immers de ministeriële beslissing dd. 10.07.2002 geen voldoende rekening houdt met de ernstige gevolgen en de schade van de bestreden beslissing voor verzoeker (verlaten voor een onbepaalde tijd van een land waar hij sinds 1998 verblijft, definitieve scheiding van zijn broers).

Dat in geen enkel geval door verweerder het recht op een privé- en familieleven van verzoeker gerespecteerd wordt waardoor art. 8 E.V.R.M. geschonden wordt.

Dat verzoeker verwijst naar de disproportionaliteit tussen het doel van de genomen maatregel en het artikel 8 E.V.R.M.”;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel; dat volgens verzoeker er geen “evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het privé- en familieleven van de betrokken vreemdeling en zijn broer”;

2.2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing een weigering tot regularisatie betreft en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker meent, op zichzelf geen “verwijderingsmaatregel” inhoudt; dat bijgevolg de schending van artikel 8 van het E.V.R.M. niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad van State niet toelaat het oordeel van de Overheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat; dat, bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de Commissie, en in navolging de Minister, een correcte toepassing hebben gemaakt van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 in samenlezing met artikel 9, 9° van de wet; dat de omstandigheid dat verzoeker meerdere familieleden in België heeft, waarvan één broer werd geregulariseerd, de

conclusie van de Commissie dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9, 9° van de wet, en die door de Minister wordt gevolgd, niet kennelijk onredelijk maakt; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien december tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.